

i 2det Stykke fuldstændig Raaderetten over Statens Midler fra sig, og i 3die Stykke sætter man saa ind, at man skal have Meddelelse om, hvordan det gaar. Men der gives ikke nogen som helst Mulighed for at gribe ind. Jeg forstaaer, at Handelsministeren skal have Meddelelse derom, men jeg forstaaer ikke, at der skal nedsættes et Rigsdagsudvalg, for det faar ingen Indflydelse, og hvorfor Rigsdagen skal deltage, naar den ikke skal have nogen som helst Indflydelse, begriber jeg ikke. Det var rimeligt at have et saadant Bankudvalg, da det skulde bevilge Statsgaranti i hvert enkelt Tilfælde. Men nu skal det kun modtage en Beretning om, hvor mange eller hvor faa Penge Landmandsbanken eventuelt har tabt. Det skal Medlemmerne modtage Meddelelse om fra Handelsministeren, der sidder og maa sidde med Hænderne i Skødet, uanset hvorledes Landmandsbankens Forretninger gaar. Det er en saadan Lov, man byder Rigsdagen at vedtage. Det er om en saadan Lov, det er udtalt, her i Dag, at Venstrepartiet med Glæde vedtager den; der er naturligvis her ikke Tale om en Glæde over den Nødvendighed, der har givet Anledning til Loven, men da Nødvendigheden foreligger, er man klar over, at man maa vedtage Loven, og under disse Omstændigheder gør man det med Glæde. Man gør sin Pligt i dette Tilfælde, naar man vedtager denne Lov.

Lovforslaget indeholder en meget betydelig Udvidelse af Garantien. Lad os tage et Eksempel. Tidligere var der kun Garanti, naar Banken fik Blankolaan i Nationalbanken. Hvis Landmandsbanken før fik rediskonteret Veksler eller belaaent Værdipapirer, vedkom det ikke Staten. Nu er derimod det modsatte Tilfældet. Der er ingen Risiko for Nationalbanken eller nogen anden Bank ved at belaaene Landmandsbankens Værdipapirer eller rediskontere dens Veksler. Staten garanterer hver eneste Smule. Enten disse Veksler er noget værd eller ej, kan man ganske rolig tage dem, naar de kommer fra Landmandsbanken, for saa er der Statsgaranti. Det er sagt mig, at Nationalbanken i den senere Tid har diskonteret adskillige Veksler paa Landmandsbanken, og det forklarer maaske det for mig noget ejendommelige Forhold, at Landmandsbanken ikke har været nødt til at bruge Statsgarantien tidligere. Landmandsbanken har formentlig skaffet sig likvid Kapital ved at lade sine Veksler rediskontere i Nationalbanken i ret betydeligt Omfang. Det er i alt Fald blevet mig meddelt, at Nationalbanken har rediskonteret

Veksler og belaaent Værdipapirer til et Beløb af over 150 Millioner. Jeg tør ikke sige, om det er rigtigt; men jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt. Jeg antager, at den højtærede Minister ved det. Det kunde tænkes, at disse Papirer ikke var lige gode, og at Nationalbanken efterhaanden havde opdaget, at her var der en ikke ubetydelig Risiko, idet disse Papirer, der var belaaent eller rediskonteret, sandsynligvis ikke kunde bringe Dækning hjem. Det vil altsaa sige, at Nationalbanken i det Tilfælde har følt sig foranlediget til at forlange en Udvidelse af Statsgarantien for ogsaa at faa disse Veksler og disse Mellemværender, som der havde med Landmandsbanken, ind under Statsgarantien. De var der ikke tidligere, men nu kommer de der. Ikke alene hvad der nu findes, men ogsaa, hvad der kommer til fremtidig. Det vil blive den mindst risikable Bankforretning, der overhovedet eksisterer, at rediskontere Veksler, der kommer fra Landmandsbanken. Jeg vil gerne have at vide, om det er sandt, at Landmandsbanken har faaet store Mængder Papirer belaaent og rediskonteret i Nationalbanken. Endvidere vil jeg gerne have at vide, om der er Grund til at tro, at disse Papirer ikke er i Stand til at bringe Dækning. Skulde den højtærede Handelsminister ikke være i Stand til at oplyse det nu, vil jeg gerne af Hensyn til Nationalbankens Stilling under hele Bankmiséren bede om, at det maa blive oplyst sammen med de andre Undersøgelser af Nationalbankens Forhold, der skal føres i Bankkommissionen. Jeg gaar ud fra, at Nationalbankens Ansvar for, hvad den har foretaget sig af Transaktioner, ikke holder op paa det Tidspunkt, da Bankkommissionen blev nedsat, men hvis den har indladt sig paa Ting af en saadan Art, at de har givet Anledning til Vanskeligheder, der gjorde det nødvendigt at gaa til Staten senere, maa det ogsaa frem, og de Fejl, der er begaaet, maa den staa til Ansvar for. Hvis det ikke kan oplyses nu, anmoder jeg om, at det maa blive oplyst gennem Bankkommissionens Undersøgelse. Nationalbanken synes aabenbart at have haft en overmaade stor Tro paa Landmandsbanken. Det skulde ikke undre mig, om det er denne Tro, der har faaet Nationalbanken til at diskontere Papirer, der ikke var helt sikre.

Jeg skal saaledes erindre om, at Nationalbanken den Gang, da de gamle Aktier i Landmandsbanken skulde nedskrives, optraadte som en meget ivrig Forsvarer for en ringe Nedskrivning. Nedskrivningen